

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Dalyvavimas šv. Mišiose

Šioje katechezėje aptarsime mūsų dalyvavimą šv. Mišių aukoje.

Nusiteikimas dalyvauti šv. Mišiose prasideda jau namuose. Mes ruošiamės ateiti į Dievo namus susitikimui su Jėzumi, todėl turime tinkamai apsiręngti, pamąstyti, ką pasakysime mūsų Viešpačiui, kokias intencijas atsinešime.

Vienas svarbiausių pagarbos šeimininkui sąlygų – punktualumas. Todėl į bažnyčią turime ateiti bent penkiomis minutėmis anksčiau nei prasideda šv. Mišios, kad galėtume asmeniškai pasisveikinti, prisistatyti šeimininkui – mūsų Viešpačiui.

Bažnyčia prasideda nuo slenkščio. Jis tarsi simbolizuoja perėjimą iš nuodėmės sužaloto pasaulio į naujojo gyvenimo pasaulį, į kurį yra kviečiami žmonės (KBK, 1186). Todėl visas žemiškas ydas – pyktį, pagiežą, neapykantą, puikybę ir egoizmą privalome palikti anapus bažnyčios durų. Prieš peržengdami bažnyčios slenkstį, dar kartą pažvelkime į save ir pasitikrinkime: ar ne per daug šokiruojanti mano apranga, ar tvarkingi rūbai, ar švarūs batai, ar išjungtas mobilusis telefonas? Vyrams bažnyčioje privalu nusiimti kepurę. Prasminga įėjus į bažnyčią persižegnoti švęstu vandeniu, primenančiu Krikšto sakramentą, per kurį tapome Dievai vaikais.

Kiekvienoje bažnyčioje yra altorius, ant kurio aukojamos šv. Mišios. Naujosios Sendoros altorius yra Viešpaties kryžius, duodantis pradžią Velykų slėpinio sakramentams. Ant altoriaus, kuris yra bažnyčios centras, sakramentiniais ženklais sudabartinama kryžiaus auka. Jis yra ir Viešpaties stalas, prie kurio sukviečiama Dievo tauta (KBK, 1182).

Garbingiausią bažnyčios vietą užima tabernakulis, kuriame saugomas Švenčiausiasis Sakramentas. Jei tabernakulis įrengtas už altoriaus, prieš juos atsiklaupimu ir kryžiaus ženklų pagarbinamas Jėzus Kristus, čia ir dabar esantis bažnyčioje. Jei tabernakulis įrengtas atskiroje koplyčioje (kaip mūsų šventovėje), prieš altorių pakanka priklaupti arba nusilenkti ir tik prie tabernakulio kryžiaus ženklų pagarbinamas Viešpats.

Jei turite laiko, galite prie tabernakulio tyliai pasimelsti. Jei esate nusprendę eiti išpažinties, geriausia tai atlikti prieš šv. Mišias.

Šv. Mišios turi dvi dalis: Žodžio liturgiją ir Aukos liturgiją, kuri prasideda atnašavimu ir baigiama Šv. Komunija. Šv. Mišios prasideda pradžios giesme ir kunigo su patarnautojais atėjimu prie altoriaus, visiems stovint. Kunigas pabučiuoja altorių, žegnojasi, pasisveikindamas su šv. Mišių dalyviais. Šiuo pasveikinimu kunigas išreiškia Viešpaties buvimą susirinkusiai bendruomenei. Visi kartu su kunigu žegnojasi. Kryžiaus ženklas tarsi krikščionių slaptžodis: mes vienas kitą atpažįstame pagal šį Trejybės ženklą.

Motina Bažnyčia labai trokšta, kad visi tikintieji liturginėse apeigose dalyvautų **ištisai, sąmoningai ir aktyviai**, kaip to reikalauja pačios liturgijos esmė (KBK, 1141). Kaip tai suprasti?

Ištisai dalyvauti – tai reiškia nuo pradžios iki galo dalyvauti šv. Mišių aukoje, atidžiai klausytis Dievo Žodžio ir homilijos. Dažnai matome netinkamą tikinčiųjų elgesį, kai skaitomas Šventasis Raštas arba sakoma homilija: vienos močiutės suka tarp pirštų rožinio karoliukus, kitos kalba

savo maldas, dar kiti pradeda vaikščioti ir degioti žvakutes. Dar liūdniau, kai priėmę Komunią ir nesulaukę šv. Mišių pabaigos, kai kurie tikintieji išeina iš bažnyčios. Tai visiškai nei savęs, nei kitų, o ypač Dievo negerbimas.

Sąmoningai dalyvauti liturginėse apeigose – tai visiškai atsiduoti Dievo valiai, pasinerti į šv. Mišių auką, pamiršus kasdienes vargas, nerimą ir nevilį. Džiaugsmingai patikėkite Viešpačiui savo mintis, jausmus ir atverkite Jam širdį. Tegul Dievo žodis paliečia jūsų švelniausius jausmus, perkeičia jūsų širdį ir sužadina norą tapti geresniems, kilnesniems, nuolankesniems, panašiems į Kristų.

Aktyviai dalyvauti liturginėse apeigose – tai nuo šv. Mišių pradžios įsijungti į jų šventimą, pagal liturgiją garsiai atsakinėti ir kalbėti (arba giedoti) Garbės himną, Tikėjimo išpažinimą ir Viešpaties maldą. Labai svarbu įsijungti į bendruomeninį giedojimą. Giesmė sužadina jausmus, padeda atsipalaiduoti, pakylėja širdį link Dievo. Šv. Augustino žodžiais, kas gieda, meldžiasi dvigubai.

Šv. Mišių kulminacija – Eucharistijos malda, per kurią dėl Kristaus žodžio veiksmingumo ir Šventosios Dvasios veikimo duona ir vynas virsta Jo Kūnu ir Krauju. Perkeitimo ir pakylėjimo metu visi Mišių dalyviai klūpi ir širdimi dėkodami žvelgia į kunigo pakeltą šv. Ostiją, tyliai tardami žodžius: „Mano Viešpats ir mano Dievas“. Po to žvelgdami į pakeltą taurę tyliai taria: „Garbinkime Švč. Sakramentą, Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties Kūną ir Kraują“.

Per Komunią Kristus duoda mums savo Kūną ir Kraują kaip valgį ir gėrimą ir savo auka suvienija mus su savimi ir tarpusavyje (KBK 1382-1384). Iš pagarbos kitiems Mišių dalyviams turėtume vengti veiksmų, trikdančių aplinkinius, demonstruojančių mūsų pamaldumą ar atgailą.

Komunią priimti einame eilute artėdami prie kunigo. Ją priimame stovint (ne klūpant). Stovėjimas yra taip pat pagarbos ženklas, nes nuo pirmųjų amžių stovėjimas krikščionių liturgijoje reiškia tikėjimą Prisikėlimu. Priimdami Šv. Komunią ir ištardami „Amen“ („Taip, tai tiesa“) pasakome viską, todėl nereikia nei priklaupti, nei žegnotis.

Šventąją Komunią gali priimti tik pakrikštytieji bei priėmusieji Pirmąją Komunią ir Atgailos sakramentu susitaikiusieji su Dievu ir žmonėmis. Apgailėta lengva nuodėmė nėra kliūtis eiti Komunijos, tačiau Jos negalima priimti turint sunkią nuodėmę, taip pat be Santuokos sakramento gyvenantiems sutuoktiniams. Šv. apaštalas Paulius rašo: „Kas nevertai valgo tos duonos ar geria iš Viešpaties taurės, tas bus kaltas Viešpaties Kūnu ir Krauju <...>. Kas valgo ir geria, to Kūno neišskirdamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą“ (1 Kor 11,27-29). Prieš komunią reikia būti bent vieną valandą nevalgčius.

Nors šv. Mišiose turime dalyvauti aktyviai, vis dėlto bendruomeninė malda negali apsieiti be tylos. Neįmanoma rasti Dievą ištisai kalbant, judant, triukšmaujant, todėl labai svarbu tam tikru momentu trumpam nutilti, kad galėtumėte išgirsti savyje ištarto Dievo žodžio rezonansą. Tokių akimirkų visada galima atrasti, kaip antai labai prasminga priėmus Šv. Komunią tyloje pabūti su Jėzumi Kristumi, pajusti Jo artumą, Jo švelnų prisilietimą, Jo begalinę meilę, išlietą būtent tau.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Dar keli patarimai, kaip elgtis šv. Mišių metu: kada galima sėdėti ar stovėti, o kada reikia atsiklaupyti.

Sėdėjimas šv. Mišių metu yra ramybės, susikaupimo, klausymo, mąstymo ir maldos laikysena. Sėdėti reikia tiesiai, kojos turi būti suglaustos, galva pakelta, rankos tvarkingai padėtos ant kelių arba sudėtos maldai.

Sėdima:

- skaitinių metu (tik kunigui skaitant Evangeliją visi stovi);
- pamoklo (homilijos) metu;
- kai atnašaujama duona ir vynas, kol kunigas pakviečia žodžiais: „Melskitės, broliai ir seserys...“

Klūpėjimas šv. Mišių metu išreiškia nuolankų nusizeminimą. Mes pripažįstame Dievo didybę ir savo žmogišką silpnumą bei nuodėmingumą.

Klūpoma (jei negalite atsiklaupyti dėl sveikatos problemų ar trūkstant vietos, dera stovėti):

- perkeitimo (pakylėjimo metu) iki maldos „Tėve mūsų“;
- tariant šiuos žodžius: „Nesu vertas, kad ateitum į mano širdį...“;

Kaip skaityti Bibliją?

G. Martin'as: Dievo žodžio skaitymas, II (tęsinys, pradžia Nr.74)

Klausymas

„Ir štai tą pačią dieną du [mokiniai] keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius. Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisiartinio pats Jėzus ir ėjo kartu. Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo. <> Jėzus jiems tarė: *O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to išskentėti ir žengti į savo garbę?! Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta. <> Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: *Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?* (Lk 24, 13-16. 25-27. 30-32).*

Galime įsivaizduoti, kad Jėzaus sekėjai buvo gerai susipažinę su Raštais – tomis Senojo Testamento knygomis. Jie studijavo šias knygas ir rimtai stengėsi suprasti Dievo žodį bei Dievo įstatymus. Tačiau, nepaisant jų studijų, nepaisant bendrystės su Jėzumi Kristumi, jiems nepavyko išvelgti, kad Jėzus įgyvendino Raštus.

Jėzus pasinaudojo jų Rašto pažinimu kaip pagrindu aiškindamas jų misiją. Jis paaikšino

- keletą minučių priėmus Komuniją (sugrįžus į vietą arba koplyčioje)

Stovėjimas yra pagarbos ženklas: žmonės atsisotja norėdami pagerbti kokį nors asmenį. Tai išskirtinė velykinė laikysena: mes drauge su Kristumi esame Prisikėlimo žmonės. Pirmieji krikščionys netgi visą Velykų laikotarpį – nuo Velykų sekmadienio iki Sekminių – melsdavosi tik stovėdami.

Stovima: nuo Mišių pradžios iki pirmojo skaitinio; per Evangeliją; per tikėjimo išpažinimą ir visuotinę maldą; per Eucharistijos maldą, kalbant „Tėve mūsų“; Komunjijos maldą ir per palaiminimą.

Ėjimas reiškia, kad esame kelyje pas Tėvą, einame Jo link, kad Jį sutiktume ir susitiktume. Šioje žemėje keliaujame kartu su Dievu.

Einame: kai įžangos apeigose pradėdant iškilmingą šventimo liturgiją nešamas kryžius arba Šventojo rašto knyga; Atnašų ir Komunjijos procesijose; per Eucharistines procesijas su Švč. Sakramentu monstrancijoje.

Priklaupinimas yra nuolankumo ir pagarbos Dievui ženklas.

Priklaupinama: įėjus į bažnyčią prieš tabernakulį, kuriame yra Švč. Sakramentas; einant per altorių.

Priklaupinimas ir atsiklaupimas nėra tas pats. Eucharistijos šventimo metu per konsekraciją reikia ne priklaupti tik vienu keliu, bet atsiklaupyti abiem keliais.

Nusilenkimas arba galvos palenkimas – tai pagarbos ženklas: žmogus lenkiasi prieš aukštesnįjį, būtent liturgijoje – prieš Dievą.

Šis liturginis gestas atliekamas: kai švenčiant Eucharistiją ar kuriuo nors kitu metu reikia pereiti iš vienos bažnyčios pusės į kitą; kai Eucharistijos pabaigoje kunigas laimina stovinčius žmones.

Ramybės palinkėjimas yra pasisveikinimas linkint Kristaus ramybės.

Ramybės linkime: galvos linktelėjimu, rankos paspaudimu. Labai artimi žmonės, dalyvaujant liturgijoje, pasak apaštalo Pauliaus, gali vienas kitą sveikinti ramybės pabučiavimu ir apkabinimu. Linkint ramybės stengtis neįnešti sumaišties, nes svarbiausia ne išoriniai ženklai, bet vidinis susitaikymas.

Po palaiminimo neskubėkite išeiti iš bažnyčios, venkite susigrūdimo prie durų. Pasistenkite, atsijungę nuo šurmulio, bent keletą minučių pabūti su Jėzumi tyloje: galbūt Jis jums asmeniškai dar ką nors turi pasakyti. Išeikite iš bažnyčios dvasiškai praturtėję, išsineškite Kristaus meilę, kurią dosniai dalykite kitiems.

Raštų prasmę, nauja šviesa atskleidamas žinomas Rašto vietas, parodydamas ryšį tarp pranašų išpranašautų dalykų ir savo gyvenimo. Jėzaus aiškinimas ne tik mokiniams padėjo naujai suvokti Senąjį Testamentą, bet ir geriau pažinti patį Jėzų.

Jėzaus žodžiai suteikė jiems šviesos bei pažinimo, jie palietė taip pat ir jų širdis. „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ Šie Jėzaus žodžiai nebuvo abstraktūs, nesusię su jų gyvenimu. Tai buvo gyvenimo žodžiai, įsismelkę į pačią jų būtį ir perkeitę jų gyvenimus.

Jėzus dažnai aiškino Raštų prasmę savo sekėjams. Luko evangelijoje pirmasis Jėzaus pamokslas Nazarete yra pranašo Izaijo ištraukos aiškinimas. Jėzus drąsiai teigė: „*Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai*“ (Lk 4, 21). Jis dažnai turėjo aiškinti palyginimus savo sekėjams: „Jo mokiniai paklausė, ką reiškias tasai palyginimas. Jis atsakė: *Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptis, o kitiems jos skelbiamos palyginimais, kad regėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų*“ (Lk 8, 9-10). Prieš žengimą į dangų Jėzus savo pamokymus apaštalams pradeda galutinai atskleidamas Senojo Testamento reikšmę: „*Ar ne tokie buvo mano žodžiai, kuriuos jums kalbėjau dar būdamas su jumis: turi išsipildyti visa, kas parašyta apie mane Mozės Įstatyme, Pranašų knygose ir Psal-*

mėse. Tuomet jis atvėrė jiems protą, kad jie suprastų Raštus“ (Lk 24, 44-45).

Visomis šiomis progomis Jėzaus žodžiai mokiniams davė ne tik naują supratimą, bet kur kas daugiau. Tai buvo gyvenimo žodžiai, palietę jų širdis ir perkeitę gyvenimus. Jėzui kalbant, kažkas įvykdavo. Jam ištarus ligoniui: „Būk išgydytas“, šis pasveikdavo. Jėzui pakvietus juo sekti, keitėsi žmogaus gyvenimas. Galime įsivaizduoti, kad Jėzui kalbant apie Tėvo meilę ir rūpinimąsi besiklausančių apaštalų širdys degė.

Mūsų širdys taip pat degtų, jei Jėzus eitų šalia aiškindamas mums Raštų prasmę. Galime skaityti jo žodžius Naujajame Testamente, bet kartais jie atrodo mums be gyvybės – gal pernelyg pažįstami ar nudėvėti, gal pernelyg neaiškūs. Kartais klausomės, bet nesuvokiame, skaitome, bet nesuprantame. Norėtume gebėti skaityti Senąjį Testamentą taip, kad Jėzus per Rašto žodžius šviestų, kad mes taip pat turėtume toki supratimą, kokį gavo tie du mokiniai eidami į Emausą su Jėzumi.

Tačiau Jėzus juk yra greta mūsų – panašiai kaip jis ėjo greta mokinių kelyje į Emausą. Jis paaikšins mums Raštus ir palies mūsų širdis, kai išmoksime jo klausytis skaitydami. Todėl reikia skaityti Raštą taip, kad jis galėtų prabilti tiek į mūsų širdis, tiek į mūsų protus. Turime išmokyti klausytis; klausantis mums reikia Šventosios Dvasios įkvėpimo.

Dvasiniai skaitiniai „Evangelijos šviesa“

Adolfas Daukšienė

8. „Tau atleidžiamos nuodėmės“ (Mk 2,1-12)

Į pačią Dievo esmę, į Jo meilės gelmę panuru kaskart skaitydama Evangelijos ištrauką apie paralitiko pagydymą, nes joje Jėzus vienintelį kartą pasako savo stebuklų motyvą, atskleidžia savo atneštos dieviškos misijos tikslą – sutaikymą. Galia, kuri buvo tik su Dievu danguje, dabar yra žemėje su žmogaus Sūnumi. Tik per atleidimą priimdami Dievo meilę tampame pajėgūs mylėti taip, kaip esame mylimi.

Nusidėjėlis yra žmogus, išklydęs iš kelio,

vedančio į tikslą. Jis yra sukurtas Dievo, tačiau gundytojo melagystė pasėjo jo širdyje baimę ir nepasitikėjimą savo Kūrėju. Bėgdamas nuo Jo, jis liko nuogas, be pradžios, be tikslo, be prasmės. Tačiau žmogus ilgisi savo tiesos, negali savęs priimti tokio ir dengiasi bent figos lapu. Nuodėmė iš esmės yra nežinojimas, kad Dievas mus myli. Nuodėmė kaip ir paralyžiuotos kojos trukdo judėti ir pasiekti Dievą. Atleisdamas nuodėmes Jėzus sugrąžina mus į mūsų kelią, apva-

lo mūsų gyvenimą nuo mirties.

Dievas, gyvenimo šaltinis, vienintelis gali nugalėti chaosą, iš kurio kyla mirtis. Tik tas, kuris sukūrė, gali vėl atkurti tai, ką suardė nuodėmė. Mylėti – tai duoti gyvenimą, o atleisti – tai prikelti mirusįjį. Tai padaryti gali tik Kūrėjas. Jis prikelia mus iš blogio vergijos, savo krauju kaina sunaikindamas mūsų pasmerkimo raštą. Tai nereiškia, kad dabar galime ramiai nusidėti. Tai reiškia, kad per Jo malonę galime jau čia,

žemėje, gyventi laisvi nuo nuodėmės, sugeban-
tys mylėti taip, kaip Jis mus myli.

Atleidimas yra prisikėlimas: „Kelkis“. Pa-
busk tu, kuris miegi nuodėmėje. Štai tavo šviesa
– Kristus, Jo šviesoje gali vaikščioti (Ef 5,14).
Dar Jėzus liepia paralyžiuotajam: „Eik namo“.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

B. Vasylienė

Tūkstantmečio jubiliejaus iškilnė Šiluvoje

Rugsėjo 13-ąją du pilni autobusai Prisikėli-
mo parapijos piligrimų išvyko į Evangelijos ži-
nios tūkstantmetei Lietuvai iškilnė Šiluvoje dė-
koti Dievui už Evangelijos žinią ir tikėjimo malonę.

Į Šiluvą visada vykstu su ypatingu jauduliu
širdyje: džiugina viskas – ir rožinis, kurį sukāl-
bame pakeliui, ir minia žmonių, atvykusių pa-
garbinti Dievo ir mūsų visų Motinos, ir būreliai
jaunų seminaristų, susirūpinusiais veidais vis
kažkur skubančių, ir ryškiomis liemenėmis vil-
kintys jaunuoliai, rimtai ir atsakingai palaikan-
tys tvarką, ir tarp žmonių besisukinėjantys vys-
kupai, kunigai, ir stebuklingai mėlynas dangus.

Gerokai prieš 11 val. visos sėdimos vietos
aikštėje buvo užimtos. Vienuoliktą valandą nu-
skambėjo kun. Artūro Kazlausko balsas, kvie-
čiantis nurimti ir pasiruošti Eucharistijos šven-
timui. Po jo kunigas dr. K. Kėvalas skaitė

„Dievo vaikų“ būrelio narė Svajūnė

Jaunųjų parapijiečių krikščioniška stovykla

Jau tradicine tapusi krikščioniška vaikų sto-
vyklėlė šiemet galėjo džiaugtis mažųjų dalyvių
gausa. Liepos 8-12 dienomis „Gyvųjų akme-
nių“ bendruomenei priklausančioje sodyboje gy-
veno net 53 stovyklautojai, tarp kurių buvo šiais
metais Prisikėlimo parapijoje Pirmąją Komuniją
priėmę vaikai ir būrelio „Dievo vaikai“ na-
riai. Nors būta organizatorių jaudulio dėl dide-
lio dalyvių skaičiaus, tačiau galiausiai visi galėjo
džiaugtis vieni kitų rūpestingumu ir šiluma.

Kasdien grupelių vadovai, „Dievo armijos“
jaunimas, stovyklautojus nustebindavo vis ki-

žmogaus namai yra Dievas. Per nuodėmę žmo-
gus buvo atitolęs ir nesugebėjo eiti pas Jį. Prisi-
kėlęs žmogus gali eiti ir žino, kur eiti. Mūsų gy-
venimas, buvęs bėgimas, dabar yra sugrįžimas.

Kai žmonės stebisi: „Tokių dalykų nesame
matę“, tai todėl, kas Jėzuje tampa regimas meilės

katechezę, kurios pagrindinė mintis kvietė pa-
žvelgti į įstabųjį Dievo išikūnijimą istorijoje ir
pamatyti Jo ženklus mūsų tautos kelyje.

Prieš 12 val. aikštę užtvindė Švč. M. Mari-
jos litanijos garsai. Jos giedojimui vadovavo
Šventosios Dvasios bažnyčios klebonas kun.
E. Jotkus ir „Jaunystės“ choras, vadovaujamas
maestro Danguolės Beinarytės. Tuo tarpu iš
Pauliaus II namų į aikštę link altoriaus pajudėjo
iškilminga klierikų, diakonų, kunigų, vyskupų
procesija. Šios procesijos gale – visus laiminan-
tasis Šventojo Sosto atstovas Lietuvoje apa-
štališkasis nuncijus arkivyskupas Luigi Bonaz-
zi. Ypač visus sujauddino nuncijaus
pasisveikinimas lietuvių kalba, o tikinčiųjų akys
rodė, kad jie su dėkingumu priima nuncijaus
pastangas kalbėti lietuviškai.

Po trumpos Kauno arkivyskupo Sigito Tam-
kevičiaus SJ sveikinimo kalbos, arkivyskupas Lui-
gi Bonazzi tęsė šv. Mišias lietuvių kalba.

Šventojo Tėvo pasiuntinys per homiliją kvie-
tė susimąstyti apie tautos savimone, kad negali-
ma priimti „dvigubos moralės“: vienos – Baž-
nyčios „vidui“, o kitos – „išorei“. Jei krikščionys
yra krikščionys, jų pareiga keisti pasaulį, o ne
priešingai. Tad nuolat skelbtinas toks raginimas:
„Krikščioni, tapk tuo, kas esi, elkis, kaip Jėzaus
mokinys visada, visur, visame (pamokslą žr.
internete <http://kaunas.lcn.lt/naujienos/>, 1238).
Manau, kad gausiai dalyvaujantį valdžios at-
stovus ir visus krikščionis ši nuncijaus homilija
virtė susimąstyti.

Šv. Mišių pabaigoje aikštėje buvo pašven-

Dievas, kurio iki šiol niekas nebuvo matęs. Šiuo
epizodu atskleidžiamas tikrasis Dievo paveiks-
las, kuris yra Jėzaus gailėstingumas, atleidimas ir
dieviškumas, Jėzaus, kuris turi galią atleisti nuo-
dėmes. Pagaliau matome išgelbėtą žmogų, su-
pratusį, kad jis yra besąlygiškai mylimas.

tinta Skausmo slėpinių koplyčia – kaip padėkos
Dievui už Evangelijos žinią Lietuvoje ženklas.
Šventojo Sosto atstovas Lietuvoje apaštališka-
sis nuncijus arkivysk. Luigi Bonazzi perdavė
Šventojo Tėvo Benedikto XVI palaiminimą.

Po pagrindinių šv. Mišių nedidelė mūsų pa-
rapijiečių grupelė liko laukti vakarinių šv. Mi-
šių. Išsiskirsčius žmonėms ir nutilus šurmuliui,
gardžiai papietavome gamtoje, ramiai pasimel-
dėme Apsireiškimo koplyčioje ir bažnyčioje, pa-
sižvalgėme po Šiluvą, aplankėme naujai pasta-
tytą Piligrimų centrą, Šiluvos muziejų,
pabendraavome su klierikais, kurie parapijoje at-
liko praktiką. Pavargusios nuo išpūdžių nusprendėme
ramiai pasėdėti tuščioje aikštėje, pasimė-
gauti ramybę, pamąstyti, išgilinti į save, kaip
dažnai tai daryti pataria kunigai.

Apie 17.30 val. vėl, atrodo, nežinia iš kur,
aikštę prigūžėjo pilna žmonių. Prie altoriaus at-
ėjo nemažas kunigų būrys, vyskupas J. Ivanaus-
kas, o procesiją užbaigė visus laiminantis arki-
vyskupas S. Tamkevičius SJ.

Prisipažinsiu, kad ramus vakaras, paskuti-
niai saulės spinduliai, švelniai glostantys altorių
ir dvasiškių veidus, nuteikė daug nuosirdesnei
maldai nei pagrindinėje iškilnėje.

Ypač sujauddino kun. dr. K. Kėvalo homili-
jos žodžiai ir jo komentarais palydimas kvietim-
as: 1) įsimąstyti į Jėzaus veidą; 2) pažinti Šven-
tąjį Raštą, gyventi su juo, kad jis keistų žmogaus
gyvenimą; 3) išlaikyti ir lavinti viltį malda; 4)
stiprinti šeimas. Kun. K. Kėvalas homiliją bai-
gė žodžiais: „Lietuva – ne nevykelių kraštas, bet
didvyrių žemė. Ji turi didžiausią dovaną – krikš-
čioniškąją žinią, kuri vienijo, palaikė ir atnešė
laisvę. Mes esame atsakingi nešti ateities kar-
toms vilties fakelą ir tikėjimą“.

Grįžtant namo nesinorėjo kalbėti, tyliai šir-
dimi meldžiausi už kunigus, kad kiekvienas jų
sugebėtų pasibelsti į žmogaus širdį. Galbūt tada
iš tiesų būsime garbinga tauta, sugebanti „nešti
ateities kartoms vilties fakelą ir tikėjimą“.

buvo labai linksmos ir kiekvienam padovanojo
ne tik šypsena veide, bet ir geros nuotaikos už-
taisą visam likusiam vakarui. O kur dar viktori-
na, krikščioniško miuziklo žiūrėjimas, „lobio“
paieškos! Visų užsiėmimų tiesiog neįmanoma
aprašyti.

Penkias dienas trukusios stovyklos tema bu-
vo septyni Sakramentai. Kiekvieną dieną sto-
vyklautojams vyko mokymai apie Sakramen-
tus. Vėliau jaunesnieji ir vyresnieji vaikai,

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

pasidaliję grupelėmis, išsamiau aptardavo tai, ką buvo kalbėję stovyklos vadovai. Tai leido dalyviams labiau įsigilinti į aptariamą Sakramentą ir pasidalyti savo mintimis su kitais. Taigi stovyklėlės pabaigoje visi vaikai jau buvo susipažinę su septyniais Sakramentais.

Pajaušti Dievo artumą stovyklaujantys vaikai galėjo ne tik klausydami mokymų, bet ir dukart per dieną mažojoje koplytėlėje dalyvaujant bendroje maldoje. Pašlovinę Dievą, vaikai klausėsi Šventojo Rašto ir tyloje bandė išgirsti, ką jiems sako Viešpats. Tokia malda pripildydavo meilės kiekvieno mažutėlio širdį, ir pasiėmę gerų emocijų stovyklautojai galėjo ne tik šypsodamiesi pradėti dieną, bet ir ją užbaigti. Labiausiai Dievo meilę vaikai pajautė priešpaskutinę dieną vykusio Šviesos kelio metu. Nors reikėjo keltis labai anksti, tačiau vos pradėjus juo keliauti kiekvienas džiaugėsi savo pasirinkimu. Visą kelią lydėjusi šlovinimo giesmė, Šventojo Rašto žodžiai, vėliavų plevėsavimas virš galvos, bendražygio šilto akys – visa tai leido pajaušti Šventosios Dvasios buvimą tarp stovyklautojų. Vakare visi norintieji ėjo kalbėti rožinį, kurį patys ir pasigaminavo. Maldos dalyviai dėkojo už šaunią stovyklą ir už visas Dievo suteiktas dovanas.

Paskutinę stovyklos dieną vaikai praleido besiruošdami šventosioms Mišioms. Šios šv.

Mišios buvo netradicinės, nes vyko po atviru dangumi. Susitikę su tėvais ir trumpai aptarę stovykloje patirtus išpūdžius, visi pradėjo švęsti šv. Mišių auką. Šilti kunigo žodžiai, padrąsinantys, paskatinantys pasitikėti Dievu, dar kartą padėjo pajusti Viešpaties meilę. Dėkodami Dievui už puikiai prabėgusią stovyklą visi laimingi grįžo namo, širdyje pasilikę šilčiausius vasaros prisiminimus.

B. Vasylienė

Švč. M. Marijos Gimimo atleidai parapijoje

Rugsėjo 20 d. mūsų parapija šventė Švč. M. Marijos Gimimo iškilnę. 11 val. iškilmingas šv. Mišias Marijos garbei aukojo Šiaulių šv. Jurgio bažnyčios klebonas teol. lic. Egidijus Venckus. Šv. Mišias jis pradėjo gražiu pasiveikimu:

- Šiandien jums šypsosi dangus ir šviečia saulė, nes jūs susirinkote švęsti Eucharistijos, nes jums rūpi Dievas ir Jo įsakymas: „Švęsk sekmdienį“.

Homilijoje kunigas, tęsdamas šią mintį, citavo apaštalo Pauliaus žodžius: „Taigi, Dievo numylėtieji ir išsiilgtieji, <...> tvirtai stovėkite Viešpatyje, mylimieji! (Fil 4,1“, kuriais apaštalas kreipėsi į kiekvieną bendruomenę, susirinkusią sekmdieniais švęsti Eucharistijos.

Kunigas kvietė išskaidrinti savo jausmus bei širdį, kad nesuklystumėte girdėdami įvairias idėjas, ignoruojančias ir nepripažįstančias Marijos vaidmens Dievo išganymo plane. Marija – tai pirmasis tabernakulis, kuriame apsigyveno Kristus ir atėjo pas mus. Dabar atverkite šir-

dis, kad galėtumėte, atitrūkę nuo kasdienybės, giliau išgyventi pamaldumą Švč. M. Marijai, nes šio pamaldumo tikslas yra Jėzus Kristus. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus, tikras Dievas ir tikras žmogus, turi būti galutinis bet kokio mūsų pamaldumo tikslas, antraip tas pamaldumas klaidingas ir apgaulingas. Jėzus Kristus yra alfa ir omega, pradžia ir pabaiga. Tad tvirtą pamaldumą Švč. M. Marijai steigiamo tik dėl tobulėsio pamaldumo Jėzui Kristui.

Su didžiule širdgėla kunigas kalbėjo:

- Šią akimirką aš atsigrežiu į Tave, mano mylimasis Jėzau, norėdamas pasiguosti dėl to, kad daugumai krikščionių, net labiausiai apsišvietusių, nežinomas tas būtinas ryšys, kuris jungia Tave ir Tavo Šventąją Motiną. Tad ar reikia stebėtis, kad daugelis žmonių šiame pasaulyje nieko nežino ir neišmano apie Tavo Šventąją Motiną? Kalbu ne apie stambeldžius ir pagonis, net ne apie eretikus ir schizmatikus, bet apie katalikus ir net katalikų mokytojus, kurie tik retkarčiais prabyla apie Tavo Švč. Motiną ir

pamaldumą... Vien tu, mano Jėzau, gyveni ir viešpatauji joje – Motinoje Marijoje. Jei tik žmonės giliau tai suprastų, jie dar giliau pažintų Tave. Šiandien turime išskaistinti savo tikėjimą, nuplauti savo sielas, kad Marija apsireikštų mums asmeniškai, kad būtume nors truputį tobulėsi, nesustagarėję.

Iš savo patirties kunigas papasakojo apie tai, kaip žmonės nesugeba atskirti tikrojo tikėjimo Kristumi nuo falšo. Ten, kur nėra Marijos, nėra tikrojo tikėjimo. Marija sujungia mūsų bendruomenę su dangaus bendruomene, kad būdami žemėje mes siektume ne žemiškųjų gėrybių, o amžinojo niekada nesibaigiančio Dangaus paveldo. Baigdamas homiliją kunigas pakvietė pamąstyti, kas slypi žodyje „amžinybė“.

Šv. Mišios baigėsi Švč. Sakramento pagarbavimo procesija.

Dėkojame kun. Egidijui Venckui už nuoširdžius žodžius, kuriais, tikiuosi, jis pasibeldė į kiekvieno tikinčiojo sielą, išskeldamas Švč. M. Mariją į tinkamą garbę ir šlovę.

Rima Lipšienė

Vėl kviečia „Dialogas – Žodis ir Spalva“

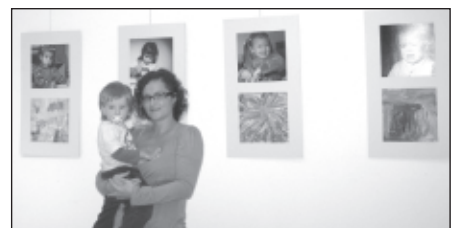
Pasibeldė ruduo, ir koks džiaugsmas, jog vėl pakvietė į susitikimus su menininkais projektas „Dialogas – Žodis ir Spalva“. „Tusuteikia mums vilties, testiprina mūsų bendruomenę susitikimai su menininkais Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo šventovėje“ – sakė šio projekto organizatorius ir vadovas Kauno akademinio dramos teatro direktorius aktorius Egidijus Stancikas. Nuoširdų žodį susirinkusiems į pirmąjį renginį po vasaros tarė klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius, padėkodamas renginio rėmėjams, menininkams, kurių dėka prisiliečiame prie didžiojo meno, randame atgaivos, pamirštame „krizę“ ir mus slegiančias naštas.

Šio renginio globėjos, Seimo narės ministrės Rasos Juknevičienės palinkėjimus išsakė jos padėjėja Aušra Eidukaitytė. Rasa Juknevičienė

linki išsklaidyti savyje susikaupusį nerimą, įtampą, nuovargį ir patirti gerų emocijų per sekmdienio renginius Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salėje.

Pirmąjį renginį įvairiomis žodžio spalvomis nuspalvino visiems gerai pažįstama skaitovė Stefa Navardaitienė. Daug metų jos klausome, o ji vis tokia pati „Grok, Jurgeli“ šeimininkė – energinga, šmaikšti, berte berianti humoro perliukus. Valanda prabėgo taip greitai, bet, man regis, klausytojai pasisėmė kuo geriausių nemokamų vaistų – juoko, tik juoko. Ačiū tarėme šauniai Stefai Navardaitienei, laukdami ir vėl su ja susitikimų.

Į fotografijų parodą pakvietė fotografas Raimundas Bulota. Parodą jis apibendrina tokiais žodžiais: „Mūsų visuomenėje didžiuliu greičiu

keičiantis jaunystės ir grožio sampratai kviečiu stabtelėti ir prisiminti tyrumą, natūralumą ir tikrąją šeimos grožio sąvoką. Kurdamas galvodavau apie vieną: tai bene gražiausia, kas mums yra likę – būti žmonėmis. Mylinčiais ir mylimais. Būti šeimoje. – Ką nors pridurti apie šio kūrėjo darbą būtų labai sunku, parodą reikia pamatyti savo akimis, kad suprastume, ką dažnai lyg ir pamirštame: koks gražus pasaulis, kai jame krykščia laimingi vaikai, kai visi kartu – mama, tėtis ir vaikelis.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Dauksienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis